

NÁDAS PÉTER

Két önjáró misztikus

„**A**kár egy utcaszegleten, akár egy pillanat alatt, bele tudtak zuhanni egymás szemébe és szellemébe. Többször láttam őket ilyen helyzetekben. Egyszer koncert után a Zeneakadémia előtt. Jeges szél fúj, de ők csak álltak egymással szemben a saját egymásra vonatkozó monológjaiktól eltelt és elragadtatottan. Vadul gesztikuláltak, egymásra beszéltek, érdeklődésük közös tárgyába bonyolódtak. Két önjáró misztikus. Két ártatlanul egoista lélek. A koncert közönsége már rég hazatért. Mintha két hercegre várna népes kísérete, mi ott álltunk és várakoztunk rájuk. Alig volt követhető, hogy mit adnak elő duettben. A jeges januári szélben kavargott az Isten, velük kavargott a belső várkastélyának hideg termeiben avilai Szent Teréz, jött még velük Simone Weil, Gide a naplóiával, Edith Stein a mártíriumával, Jézus kereszthalála, Jean Genet, a tolvajok királya, Auschwitz, a bolond Artaud, a disznó de Sade.”

(Nádas Péter Mészöly Miklósról és Pilinszkyről)